

Arrest

nr. 258 292 van 15 juli 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 19 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 december 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 20 september 2016 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 11 oktober 2016 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 20 september 2016 onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 187 758 van 30 mei 2017 het beroep verwerpt.

Verzoeker dient op 28 oktober 2018 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 23 oktober 2018 geeft de arts-adviseur een medisch advies. Op 25 oktober 2018 is de aanvraag ongegrond verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 219 320 van 2 april 2019 het beroep verwerpt.

Op 25 oktober 2018 neemt de gemachtigde tevens een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 219 321 van 2 april 2019 het beroep verwerpt.

Op 8 juli 2020 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 5 augustus 2020 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. De gemachtigde trekt voormelde beslissing terug in op 30 september 2020. Op 7 december 2020 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag onvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 258 291 van 14 juli 2021 het beroep verwerpt.

Op 7 december 2020 neemt de gemachtigde tevens een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“De heer,
Naam + voornaam: M., K.
geboortedatum: (...)1979
geboorteplaats: Limbe
nationaliteit: Kameroen*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, betrokkene niet in bezit van een geldig paspoort”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“EERSTE ONDERDEEL

1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ingediend op 8 juli 2020 omwille van de medische situatie van verzoeker.

Op 7 december 2020 werd deze aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet onvankelijk, doch ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing - met het bijhorende advies van de arts-adviseur - werd beroep (een vordering tot schorsing en nietigverklaring) ingediend door verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht na de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij tevens rekening te houden met de gezondheidstoestand ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Verweerder is gehouden om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing. Dit volgt rechtstreeks uit artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling moet worden beoordeeld.

De verwerende partij is voldoende bekend met de persoonlijke situatie van verzoeker, gelet op de elementen in het administratief dossier.

Verzoeker kwam in april 2003 aan in België en vroeg alsdan asiel aan. Hij verblijft sindsdien onafgebroken in België en kan zich derhalve beroepen op een uitgebreid privéleven in België (zie de elementen in het administratief dossier). Verzoeker bevindt zich bovendien in een medische noodsituatie, waarvoor geen beschikbare en toegankelijke behandeling en opvolging mogelijk is in Kameroen, zijn land van herkomst. Hij beriep zich hierom op de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De medische situatie van verzoeker is ernstig. Verzoeker lijdt aan chronische hepatitis B (zie punt A en B van het standaard medisch getuigschrift, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet).

Een chronische HBV-infectie heeft een gevarieerd scala aan ziekteverschijnselen en beloopsvormen.

Verzoeker bevond zich lange tijd in fase 3 (inactieve fase). Deze fase is meestal gekenmerkt zonder klachten maar kan perioden van reactivatie bevatten (soms aangeduid als fase 4) met klachten passend bij acute hepatitis. Verzoeker is thans echter geëvolueerd naar fase 2 (immuno-actieve fase): periodiek milde tot zeer ernstige verschijnselen variërend van vermoeidheid tot kenmerkende hepatitisklachten. Zoals blijkt uit het standaard medisch getuigschrift, heeft verzoeker te kampen met een chronische actieve hepatitis B.

Verzoeker wordt hierom actueel behandeld. Dit resulteert erin dat verzoeker een medicamenteuze behandeling dient te ondergaan. Deze varieert afhankelijk van de evolutie van de symptomen die hij heeft. Verzoeker dient ook elke zes maanden op controle te komen. De voorziene duur van de behandeling is vastgesteld op zes maanden (zie punt C van het standaard medisch getuigschrift, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet).

De behandeling én monitoring is absoluut noodzakelijk.

Als verzoeker hiertoe geen toegankelijkheid heeft, kan dit erin resultaten dat hij te kampen krijgt met een leverfalen ten gevolge van de ontwikkeling van levercirrose en leverkanker. Dit kan ervoor zorgen dat er een noodzaak ontstaat tot het uitvoeren van een levertransplantatie (zie punt D van het standaard medisch getuigschrift, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet).

Enkel als verzoeker zijn medicatie goed kan opvolgen en hij blijvend kan worden gevolgd, is er een goede prognose te verwachten (zie punt E van het standaard medisch getuigschrift, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet). De beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste zorg in Kameroen ontbreekt echter, zoals door verzoeker werd aangehaald in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Het zijn deze redenen dewelke de verzoekende partij verhinderen het land te verlaten, terwijl hij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing van 7 december 2020 omvat echter op geen enkele manier een motivering inzake de ingeroepen (en bekende) persoonlijke (medische) toestand van verzoeker.

Er wordt evenmin verwezen naar de beslissing van 7 december 2020 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard (een formele motivering door verwijzing).

Hierdoor wordt de formele motiveringsverplichting geschonden.

De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. De afweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze.

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m.3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

4. In zoverre een schending van de formele motiveringsverplichting niet kan worden weerhouden, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens niet blijkt dat er - voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing - een individueel onderzoek werd uitgevoerd waarbij de gezondheidstoestand werd beoordeeld van verzoeker.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

5. *De verzoekende partij merkt bovendien op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf bovendien niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten.*

De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoeker het grondgebied moet verlaten) is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De afweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (zo dient bv. wel rekening te worden gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bij het nemen van deze beslissing ook al betreft het geen pathologie die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling indien er geen behandeling beschikbaar zou zijn).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet immers - in tegenstelling tot artikel 9ter Vreemdelingenwet - geen criteria voor het maken van de beoordeling van de gezondheidstoestand van verzoekster.

Hieruit volgt dat beide beoordelingen niet gelijk lopen en een beoordeling over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet niet identiek is aan de beoordeling van de gezondheidstoestand bij het nemen van een verwijderingsbeslissing.

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2 Verzoeker licht in het eerste onderdeel toe dat hij op 8 juli 2020 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend omwille van zijn medische situatie, dat deze aanvraag op 7 december 2020 ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard en dat tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring werd ingediend. Verzoeker voert aan dat, indien de Raad zou oordelen dat voormeld beroep gegrond is, in het kader van een goede rechtsbedeling ook de thans bestreden beslissing moet worden vernietigd. Bij arrest van 14 juli 2021 met nummer 258 291 heeft de Raad het beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing van 7 december 2020, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, verworpen. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet gegrond.

De formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing wel degelijk is gemotiveerd in rechte en in feite. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Wat de feitelijke grondslag betreft, wordt verder vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Hierbij wordt concreet toegelicht dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort.

Verzoeker acht de formele motiveringsplicht geschonden omdat er in de bestreden akte geen enkele overweging is terug te vinden over zijn persoonlijke situatie. Verzoeker wijst op zijn medische situatie en dat voor zijn ziekte behandeling en opvolging absoluut noodzakelijk zijn. Verzoeker verwijst dienaangaande naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat op geen enkele manier een motivering inzake zijn ingeroepen medische toestand. Daarnaast werpt hij nog op dat de motivering in de beslissing inzake zijn machtigingsaanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet automatisch of evident kan worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten en dat de finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten fundamenteel verschilt van de beslissing om al dan niet een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet toe te kennen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepaling zijn overigens enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst. Ook in artikel 7 van de vreemdelingenwet kan geen dergelijke formele motiveringsplicht worden gelezen. Zo strekt de uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, er enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze verplichting reikt echter niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren.

Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, op een relevant tijdstip voorafgaand aan het treffen van de verwijderingsbeslissing, heeft rekening gehouden met de relevante gegevens (indien van toepassing) betreffende een eventueel gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde “*bij het nemen*” van een beslissing tot verwijdering “*rekening [houdt]*” met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, wat eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Dat een beoordeling in het licht van de hogere verdragsrechtelijke normen en artikel 74/13 moet gebeuren, houdt derhalve nog geen verplichting in om deze beoordeling in de bestreden akte zelf van het bevel om het grondgebied te verlaten op te nemen of over te nemen. Deze beoordeling kan dus even goed blijken uit andere en recente beslissingen of stukken in het administratief dossier. Aangezien de bestreden beslissing geenszins het antwoord op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende betreft, maar in tegendeel een maatregel inhoudt die is gestoeld op de eigen feitelijke en juridische vaststellingen van het bestuur, moet uit de bestreden beslissing niet blijken dat met alle mogelijke antecedenten van verzoeker rekening werd gehouden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is derhalve niet aangetoond.

Indien de verwijderingsmaatregel gevolgen kan hebben voor de door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geviseerde rechten, dan dient de verweerder inderdaad op zorgvuldige wijze de concrete gezins- en gezondheidssituatie van de betrokken vreemdeling in rekening te brengen alvorens over te gaan tot het nemen van zijn beslissing. Zoals hoger reeds werd weergegeven, volstaat het dat deze beoordeling blijkt uit andere recente beslissingen of stukken van het administratief dossier. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich bij deze beoordeling heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennen van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn besluit is gekomen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker enkel verwijst naar zijn medische aandoening.

In het administratief dossier bevindt zich een nota van 1 december 2020 die luidt als volgt:

“74/13

Gezinsleven – betrokkene haalt niet aan dat er nog andere gezinsleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8 EVRM

Hoger belang kinderen – nvt

Gezondheidstoestand – besproken medisch advies dd. 03.12.2020.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk het gezins- en familieleven van de verzoeker en de medische problematiek die ten grondslag lag aan de medische verblijfsaanvraag van 8 juli 2020 in rekening heeft genomen.

Verzoeker erkent dat de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en geeft aan dat hij hiertegen een beroep heeft ingediend. Dit beroep werd evenwel verworpen bij 's Raads arrest nr. 258 291 van 14 juli 2021.

De Raad merkt bovendien op dat de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet opgelegde verplichting om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling beoogt om de vreemdeling met ernstige gezondheidsproblemen te beschermen tegen een uitwijzing waarbij hij omwille van deze gezondheidsproblemen zou worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Noch in het verzoekschrift, noch in het administratief dossier wordt echter enig element aangereikt waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker met dergelijke medische problemen kampt. Bovendien is verzoekers medische problematiek beoordeeld in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker laat na uiteen te zetten waarom de motivering in de ongegrondheidsbeslissing niet kan volstaan ten aanzien van de thans bestreden beslissing. Gelet op het beroep dat verzoeker ertegen heeft ingediend, heeft hij onmiskenbaar kennis genomen van de concrete motieven die hebben geleid tot het in de beslissing van 7 december 2020 opgenomen besluit dat uit het voorgelegd medische dossier niet wordt afgeleid dat de betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft en dat het bijgevolg niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat enig relevant aspect van zijn gezondheidstoestand en zijn gezins- en familiale situatie ten onrechte niet in rekening werd gebracht bij het treffen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Kameroen). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Kameroen waar verzoeker geboren is en dit binnen een termijn van 30 dagen.

Op geen enkele manier wordt rekening gehouden met de lange duurtijd van het verblijf van verzoeker in België en zijn sociaal netwerk in België. Reeds op 1 april 2003 diende verzoeker een asielaanvraag in. Verzoeker is sindsdien onafgebroken woonachtig in België. Hij overleeft door middel van zijn sociaal netwerk. Verzoeker is van hen afhankelijk om te voorzien in zijn basisbehoeften (zoals onderdak). Dit netwerk ontbreekt in Kameroen.

Verzoeker wijst verder op zijn medische situatie (zoals aangehaald in het eerste middel) en het ontbreken van de beschikbare en toegankelijke zorgen in Kameroen.

Verzoeker wijst er verder opdat hij heeft aangehaald - in zijn verzoek tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet - dat, op basis van een grondige analyse van de actuele situatie in de Engelstalige zone van Kameroen, meer bepaald South West en North West, onder meer blijkt dat er in de Engelstalige zone van Kameroen, met uitzondering van de grotere steden in deze zone, een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegde in bijlage aan deze aanvraag (onder stuk 4) een analyse hiertoe van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 24 juni 2020. Door verzoeker werd tevens aangehaald dat deze vaststelling een onmiddellijk effect heeft op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige zorgen in hoofde van verzoeker.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Dit is in casu niet gebeurd.

De verzoekende partij wijst verder op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid- 19. Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt. Verzoeker wijst bovendien op zijn medische situatie, zoals weergegeven in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder."

2.4 Waar verzoeker opnieuw de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan in eerste instantie worden verwezen naar de bespreking onder het eerste middel.

In de mate dat de verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing geen motivering voorziet over de maatregelen genomen ter bestrijding van het coronavirus, wordt benadrukt dat artikel 3 van het EVRM geen bijkomende motiveringsplicht oplegt (cf. RvS 20 juni 2017, nr. 238.570).

Daarnaast houdt de formele motiveringsplicht enkel een positieve motiveringsplicht in, dit wil zeggen dat de gemachtigde de juridische en feitelijke overwegingen moet weergeven die de genomen beslissing(en) rechtvaardigen. Uit de bestreden akte zelf moet niet blijken dat met alle mogelijke omstandigheden rekening werd gehouden. De kritiek dat er geen rekening werd gehouden met de gevolgen van het nieuwe coronavirus (covid-19), houdt voor het overige geen verband met de formele motiveringsplicht en zal derhalve worden onderzocht in het kader van de tevens aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 9 november 2017, nr. 239.826; RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat een specifieke zorgvuldigheidsplicht bevat.

Er wordt vooreerst opgemerkt dat de bestreden beslissing inderdaad een terugkeerverplichting inhoudt, maar geen terugleidingsbeslissing bevat en dat verzoeker niet wordt vastgehouden met het oog op terugleiding naar de grens. Er is dan ook geen sprake van een “gedwongen” verwijdering.

Daarnaast wordt erop gewezen dat de maatregelen in verband met de coronacrisis die in België gelden, tijdelijk zijn. Deze tijdelijke maatregelen doen geen afbreuk aan het feit dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moest worden afgegeven aangezien hij in België verblijft zonder geldig paspoort. Dit wordt overigens niet betwist door verzoeker.

De Raad merkt op dat, indien de verweerder op een bepaald ogenblik overgaat tot de gedwongen uitvoering van huidig bestreden bevel, hij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen. Het feit dat er wereldwijd specifieke maatregelen golden en gelden voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt echter op zichzelf niet mee dat de bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn.

Zelfs indien verzoeker zou aantonen dat hij omwille van de covid-19 pandemie onmogelijk op korte termijn gevolg kon geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dan nog stond en staat het hem vrij om een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen met toepassing van artikel 74/14, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt: *“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn”*.

Hoger werd reeds vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven op dezelfde datum als de beslissing tot weigering van de aanvraag om medische verblijfsregularisatie. Hieruit werd afgeleid dat bij de afgifte van het bestreden bevel rekening werd gehouden met verzoekers gezondheidstoestand, zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Er blijkt uit het verzoekschrift niet dat verzoeker kinderen zou hebben, zodat niet blijkt dat de verwerende partij zou hebben nagelaten hiermee rekening te houden.

Waar verzoeker verwijst naar de sociale banden en het sociaal netwerk dat hij tijdens zijn langdurig verblijf in België heeft uitgebouwd, blijkt uit de gegevens van de zaak niet dat verzoeker reeds in het verleden werd gemachtigd of toegelaten tot een verblijf. Verzoeker toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 8 april 2008, *Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een persoon een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van

slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Verzoeker beperkt zich *in casu* tot algemene verwijzingen met betrekking tot een crisissituatie in (een gedeelte van) Kameroen. Daarmee toont hij echter geen verband aan met zijn persoon, noch dat hij zou behoren tot een groep die zou gevisieerd worden door dit geweld. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij heeft nagelaten dit te onderzoeken.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN